

U POHODE S NIKODEMOM

Ava Mislán

I ovaj put bila je noć. Noć ozvezdana. Tišina, bez glasa. Ne onakva, u kojoj je Tvoja — i neizgovorena, okrilata riječ — lebdjela nad masama. Šuljah se. Tjeskoba je razdirala maglu. Strah se propinjao u mreži mraka. Lijepio se za kožu i ujedao, plazio niz kralježnicu. Bijah u zamci vlastitih kretanja. U vrtoglavoj igri sjena svoga hoda. Ruku što zabadaju kao pandže. U noć pred sobom. Noć u sebi.

Ne udaljuj se, Gospodine. Čekaj. Ustraj u strpljivosti. Još malo. Ne sablazni se, ne zataji u dobroti — sve je to od slabosti, od neznanja, od bijede ljudske, od želje da se voli.

Bilo je u srcu. Vikalo je iz duše... Možda samo odgovor na Tvoj glas. U zvijezdama koje su gorjele — kao rane.

Sjeti se kako je bilo jučer. Nisi se odvratio s gađenjem. Zgrčen do Tvojih nogu, slušao sam. Bez daha. Ti si pogađao moje misli. U očima čitao zanos. Ne dopusti da danas bude drukčije.

Bojim se, Gospodine. Mrzim užasavanje u sebi. Kolebljivost životinje. Oni drugi vrebaju. Ni noć nije zaklon. Svugdje su zamke.

Zavoljeh Te kod prvog susreta. Ne umijem iskazati riječima što osjećah. Sjećaš se. Čekao sam da svi odu. Licemjeri i sofisti, trgovci i fanatici. I provokatori, koje je samo Tvoja smrt (tako su mislili) mogla osloboditi straha, vratiti im samopouzdanje. Priznajem, bilo je jedno. Zaostajao sam, zastajkivao, skrivao se iza njihovih leđa, utapao u njihovu sjenu. Čekao sam da se izgube — u dugoj, ljigavoj povorci Mržnje, da mene ne optuže, ne posumnjaju da se dodvoravam Tebi.

Vidiš: nisam želio svjedoka.

Kukavički ili ne, ogradio sam se. Priželjkivao da poklonstveno klečim — u očekivanju Riječi, u očajničkoj potrebi mira.

Konačno, Ti si me uhodio, ne ja Tebe.

Zašto si došao, zašto si se nametnuo, zašto si šutio, zašto govorio, zašto si samim pogledom probijao savjesti, iz srca cijedio ganuće? ZAŠTO?

Tražio si me. Bilo je to prvi put. Fascinirao si me unutarnjim odsjajem svoga lika, i nisam se mogao oduprijeti. Rvao sam se. Potajno i bolno. S Tobom ili s Tvojim Anđelom, ne znam. Htio sam nadglasati sebe, sebe neizmijenjena, na silu preobražena — u ovom trenutku; i vikao sam da sam jak, učen, ugledan, častohlepan — opravdano, iz dužnosti. Sve je drugo balast. Tako sam govorio. Ne glasno. Samo Ti si slušao, samo Ti si čuo. Zbunio me Tvoj pogled. Samilost ili osuda, prezireš ravnodušnost. Ti si ličnost. Tebe se, Gospodine, boje i kad Te progone i kleveću. Zacijelo si u onom prvom zahvatu moje želje osjetio da Ti nešto moram povjeriti, da se moram iskazati makar bilo kako, da ne postanem nečovjek.

Gospodine, sada kada sve znaš, olakšaj, pojednostavni ovaj hod, ovo probijanje prema Tebi. Noćas ću slušanje zamijeniti klečanjem. Neka srce kleči i upija misli.